

fremkomme i Udvalget med Hensyn til en Bevilling, der var forlangt paa Finantsloven til Anlæg af et Undvigespør ved den sjællandske Sernbane. Under Forhandlingen derom havde der i alt Fald tilsyneladende vist sig en vis Ubillighed fra Sernbans-Selskabets Side, hvorom man ønskede nærmere Forklaring. Seg maa sige til, at dette Lovforslags fortsatte Skæbne har været standset og hæmmet ved adskillige tilstødende Omstændigheder. Det ene Spørgsmaal har reist det andet; saaledes at Liden ganske vist er trukken længere ud, end ønskelig var, og end Udvalget selv havde ønsket. Det Spørgsmaal, der gav Anledning til, at Selskabet blev standset, blev, som det forekommer Udvalget, løst paa en tilfredsstillende Maade, idet det ved Henvendelse til Selskabet blev opnået, at Vedligeholdelsen af de Foranstaltninger ved forskellige Sernbanelinier, der vare bragte i Forslag, bleve overtagne for Selskabets Regning, ligesom der ogsaa paa Udvalgets Foranstaltning blev nedsat en Kommission for at tage det Spørgsmaal under Overveelse, hvad der i den omtalte Retning var at gjøre med Hensyn til den nordvestsjællandske Sernbane. Udvalget havde nemlig til sin Overraskelse fundet, at de Hensyn, der havde ledet til at forlange en Bevilling af 26,000 Rbd af Statskassen til Foranstaltninger ved de øvrige sjællandske Sernbaner, aldeles ikke vare tagne i Betragtning ved Anlæget af den nordvestsjællandske Sernbane, saaledes at dette Spørgsmaal nu maatte reises paa et ganske vist temmelig sent Standpunkt. Man har nu imidlertid Haab om, at det maa vise sig, enten, at saadanne Foranstaltninger ikke i samme Grad ere nødvendige ved denne Banelinie som ved de øvrige, eller i alt Fald at Statskassen maa kunne befri sig for Omkostninger i denne Anledning. Under Forhandlingen om dette Lovforslag blev der imidlertid reist et andet Spørgsmaal, som har en langt større Betydning og et videre Omraade. Det er nemlig Spørgsmaalet om det sjællandske Sernbaneselskabs Reserverfond og dets Anvendelse. Dette Spørgsmaal blev reist derved, at der under Forhandlingen om Lovforslaget fra Ministeriet fremkom et Ændringsforslag, som gif ud paa, at Summen skulde end yderligere forhøjes i Anledning af, at Priserne paa Materialet og Arbeidet i den mellemliggende Tid vare stegne i en særdeles høj Grad. Der blev da i Udvalget reist Spørgsmaal om, hvorvidt ikke den hele Forhøjelse af den oprindelige Anlægssum eller i alt Fald den sidst begjærede Forhøjelse skulde kunne tages af Selskabets Reserverfond, og Udvalget forespurgte i den Anledning, hvorledes det forholdt sig med Reserverfonden, samt hvor stor den var, medens det tillige søgte yderligere Oplysninger om dens tidligere Anvendelse. Deri fremkom i den Anledning en Skrivelse fra Ministeriet, hvilken vil findes aftrykt i Betænkningen, og som oplyser, at man med Hensyn til Reserverfondens An-

vendelse hidtil har støttet sig til den Skrivelse, der i 1859 blev tilstillet Finantsudvalget fra Selskabets Direktion. De Regler, denne Skrivelse indeholder, gaa ud paa, at Reserverfonden skulde kunne anvendes dels til større Fornøyer dels til Forøgelse af Driftsmateriellet og endelig til Guldstændiggjørelse af Banens Anlæg. Der udtales tillige, at man, da Finantsudvalget i sin Tid taug stille til denne Skrivelse, har antaget, at det billige den, og at denne Skrivelse kunde lægges til Grund for Anvendelsen af Reserverfonden ogsaa for Fremtiden. Dette har Udvalget imidlertid hverken kunnet billige eller indrømme. Selv om Finantsudvalget i sin Tid har kunnet stille til en saadan Udtalelse fra Selskabets Direktion, har man deri ingenlunde kunnet se noget Samtykke, i alt Fald ikke før det var blevet klart, hvilket finansielle Resultat Anvendelsen vilde medføre. Dette foreligger nu, men i en Stikfelse, som ganske vist maa være noget overraskende. Selskabets Statuter bestemme, at der af Driftsoverfluddet hvert Aar skal henlægges en Tiendedel til Reserverfonden, og der er altsaa Aar for Aar henlagt et betydeligt Beløb til denne. Hvis den nu havde været mere eller mindre uværet, vilde den altsaa have udgjort en meget betydelig Kapital, men paa Forespørgsel blev det oplyst, at den Reserverfond ikke udgjorde mere end 340,000 Rbd. Udvalget kan ikke skjønne rettere, end at denne Størrelse af Reserverfonden ingenlunde kan anses for at være tilfredsstillende, og at den Omstændighed, at den er saa lille, har sin Grund i, at der i Aarenes Løb er forbrugt mere af den, end det var tilraadeligt eller billigt. Det hedder i Selskabets Statuter, som ogsaa ere paaberaabte i Ministeriets Skrivelse, at Anvendelsen af Reserverfondens Midler bestemmes af Selskabet med Indenrigsministeriets Approbation. Indenrigsministeriet maa altsaa i Aarenes Løb have approberet Anvendelser af Reserverfonden, som gaa ud over de Grændser, som maa anses for rigtige. Ved at efterse Selskabets Driftsregnskaber ser man ogsaa dette tydeligt nok, idet det sidst fremlagte Driftsregnskab uddrøjer, at der af Reserverfonden er anvendt mere, end der er henlagt til den, for saa vidt man ved Henlæggelse til Reserverfonden kun tager de statutmæssig henlagte 10 pCt. af Driftsoverfluddet i Betragtning. Lægges man dertil de oplagte Renter, fremkommer der ganske vist omtrent det samme Beløb, som der er anvendt af Reserverfonden; men enten Anvendelsen er noget større eller kun ligesaa stor som det henlagte Beløb, er det klart, at Reserverfonden, naar en saadan Anvendelse approberes og forfættes, paa ingen Maade kan stige til et saadant Beløb, som maa anses for nødvendig og forsvaerlig efter de overordentlig store Kapitaler, hvorom her er Tale. Ærede Medlemmer maa nemlig erindre, at Statskassens Interesse i særlig Grad er knyttet til, at Reserverfondens Størrelse ikke indskrænkes, idet den gaar